

מצות לכישת בגדי הכהנים

(א) שנצטו הכהנים לבוש בגדים מוחדים לגדולה וכבוד ואו יעמדו במקדש, שנאמר [שםoth כ"ח, ד] ועשו בגדי קדר לאחרן אחיך ולבניו.

ב' מושרשי המזבח, היסוד הקבוע לנו כי האדם נפעל לפי פועלותיו ואחריהם מחשכוו ולבונתו, והשליח המכפר צריך להחפיכם כל מהשכחו וכונתו אל העבודה, על כן ראוי להחלש בגדים מוחדים אלה, שכשיסתכל בכל מקום שבגופו מיד יהיה נזכר ומתעורר בלבנו לפניו מי הוא עובד, וזה כעין תפילין שנצטו הכל להנחת בקצת הגוף שהיה לזכרון מחשבת הכהן. ואף על פי שוגם הכהן היה מניה תפילין, לגודל עניינו היה ציריך גם זה.

(3) אינך תעשה

שלא לשבור עצם מן הפסח

(א) שלא לשבור עצם מכל עצמות הפסח, שנאמר [שםoth יב, מו] ועטם לא תשברו בו. מושרשי המזבח, לזכרו ניסי מצרים, כמו שכחובו באחרות. גם זה גזעוי מן השורש הנזכר, שאין כבוד לבני מלכים ויועצי ארץ לגורר העצמות ולשברכם ככלבים, לא יאות לעשות כהה כי אם לעני העם הרעבים. ועל כן בתחלה בואנו להיות סגולת כל העמים מלכת כהנים ועפני קדוש, ובכל שנה ושנה באותו הזמן, ראוי לנו לעשות מעשים המראים בנו המעלה הגדולה שעליינו לה באותו שעה. ימתוך המעשה והדמיון שאנחנו עושים נקבע בנטותינו הדבר לעולם.

(4) לך כי נסיך ועטם

להעלת נר תמיד... מובא בגמרא (מנחות צט): אמר ר' יוחנן שםום ר' שמעון בן יוחאי איפלו לא קרא אדם אלא קריית שמע שחרית וערבית, קיים לא ימוש ספר התורה זהה מפרק. לכארה קשה להבין איך נחשבים מספר הרגעים של זמן אמרת קריית שמע ל"יום ולילה" הנאמר בפסוק הנ"ל? ההסבר הוא הנה נאמר במונורה "להעלות נר תמיד",agem שהচחון לא העלה את האשור "תמיד". אלא רק רגע אחד, אבל בשיביל שהמנורה דלקה כל היום מכל חרגע הוה, נחשב ל"תמיד". הוא הדין בקריאת שמע, אם קוראים קריית שמע בכוננה ובתלהבותו של רגאט שמי. הנדריקת באותו הרגעם, נשמר הלהט שבלב כל היום — וזה נחשב ל"יום ולילה".

אמר רבבי יהושע בן קרחה:

ק' מה קדמה "שמע" ו"קהה" אם "שמע"? לא כד' ש' קיבל ע"יו על מזכות שמים מתחה, ואחר ק' יקיבל ע"יו על מצות. ו"קהה" אם "שמע"? ו"ניאמר"? ש"קהה" אם "שמע" נהג ביום ובלילה, "ניאמר" איןנו נהג לא ביום.

(5) לא כהן לא כהן לא כהן

להעלת נר תמיד... אמר ר' חנינא סגן הכהנים, אני התייחס משמש בבית המקדש ומעשה נסיט היה במונורה, משחינו מליקון אותה מראש השנה לא היתה מתכבה עד שנה אחרת (מנחותא). אבמ"ר' אברהם מרדיי מגור של אל את ר' חיים. הרבה של בריסק, הרי יש מצוות הדלקת המנורה בכל יום, אך קיימו אותה לפני התנחותה? תירץ ר' חיים: הרמב"ם בפרק י"ב מhalbכות שבת הלהקה ב' מביא "חנותן שמן לחות הנר הדלקת חייב משומם מבעיר", אם כן, כי ריר דאיתליש ותנו למונורה טיפה אחת שמן בכל יום ובזה קיימו מצוות הדלקת.

(6) סביר לא כהן לא כהן לא כהן

7 א' ס' 17

ו' (8) ש' 12/6/2012

- זהוConcern הנאמר ביעקב ויהח מבני המקומ ושם מראשותו וכפרש"י הידוע והיו האבנים מריביות זו עם זו זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו וכור' מיד עשאן הקב"ה אבן אחד עיי"ש. דאוחם י"ב אבני של שבטי יה נעשן אבן אחד כמו"כ עיי' הכה"ג געשו כל הי"ב שבטים לחטיבה אחת על כתפות האפ"ד של הכה"ג, וכן נאמר להלן והאבנים תהיין על שמות בני' שרים עשרה (כ"ח כ"א) הינו לא השמות על האבני אלא האבני על השמות דהתקלית הוא לאחר את השבטים א"כ אין זה שהה עלי אבן אחד וששה על האבן השנייה אלא דזהו נותרים מהי"ב דהינו אחים וקשוריהם וזהו ובדרוןנו מצאו שאלן שיצאו מגיא ההריגה בשואה נקרים נתרומים וזהו טעות נורה דכלנו אף לאו שהו אמריקה ונדמה לנו שלא היה סובלים מדי יום ביום יסורים נוראים כאחינו בני' אבל בדעתו של אותו רשות גם עליינו הי' הרבה שלופה אלמלא יכול וע"כ כל אלו שנשארו בחים היו נותרים וצרכיס להרגיש את זה שככלנו יחד חלק מחתיכה אחת, והוא עובדת כה"ג להשפיע שככל אחד מהי"ב אבינים הי' חלק מהאפה, וזהו באור מאמרם זיל (שבת קל"ט ע"א) דזכה אהרן לאורים וחומים וחשן מה שנאמר וראך ושם לבבו דאותו הלב ששמה זוכה לחשן על לבו. ובאזור דמי שיכול לשמה בגדרות השני ואך באחו הצעיר ממנו יוכל להכיר שהוא גדול ממנו ולשםו בגדרותו הוא ראוי לשאת את הי"ב אבני על לבו ולאחדם וע"י יכול להאר בארדים ותומים לשאלתם מאת הקב"ה, והנה בפתחם אמריקאי אומרים שאין נפקותא אם אומרים שיש או חי ממדה הנקרת דזען דהינו מדה של י"ב ביצים וכדומה וזהו היפך מבט היהודי תורני שהוא מהנותרים מי"ב שבטי י"ה, ונימ' גדרלה.

ששה משומות על האבן האחת ואת שמות הששה הנוגרטים על האבן השנית כתולדותם. קשה להבין מה הלשון הנוגרטים ולמה נכתב, והוליל ששה משומות על האבן האחת וששה משומות על האבן הב', ופי' רבינו זיל דגם כתיב כתולדותם והינו כסדרון עכ"ז לא יכול לכתוב מוקדם שמות השבטים המאוחרים כגון (דן גפתלי גד אשר) כי על האבן הב' ולאחר כד יכתוב ראובן שמעון וכי על האבן האחת אם כן יהיה הם הנוגרטים, ע"כ כתוב ששה משומות וגוי ואת שמות הששה הנוגרטים הדוקא כן יכתוב השבטים המאוחרים בתוללה יקראו הנוגרטים, שהם יכתבו אח"כ והוא בדוקא וק"ל ועין במס' סוטה.

ו' (9) ש' 12/6/2012

- ואלה הבגדים אשר יעשן חישן ואבוד... לא שמעתי ולא מצאתי בבריתא פירוש תבניתו, ולבי אומר לי שהוא הגור לו מאחורי רוחבו כרוחב גב איש כמין סינור שחגורות השירות שרוכבות על הסוסים (רש"י). המיעין היטב בדברי רש"י יתמה על לשון זה שאינו שכיח אצל: «לא שמעתי ולא מצאתי», «לבוי אומר לי» — אלא פרטן הדברים כך הוא: רש"י החדש ודאי שהיה לבו למלטה ועיניו למטה ולא היה מציע מתחיך ד' אמותיו חוץ. אריע שענינו נתקלו פעם במראה: שרות רוכבות על סוסים וסינרים חגורים להן. היה רש"י תחה ומיצר על אותה ראייה, שראו עניין בשגגה. הגיע לפרש את גדי כהונאה: נתקהה בתבנית האפה, חיפש רש"י בבריתא ולא מצא פירושה חקר ושאל ולא שמע דבר המתΚבל על הדעת. לפעת. בהיותו מעין בעניין זה, ניצן בו הרהור: «לבוי אומר לי» שאותה הטענה בשורת הטענות לא למכלול ולא בכדי היהת, אלא כדי להעמידנו על תבונת האפה, שהיא כמין סינור שחגורות השירות הרוכבות על הסוסים.

מאוצר החסידות בשם אדמור ר' יהיאל מאיר מגוטשנין

- זיל, דרשו (סנהדרין נט).עה"פ תורה צוה לנו משה מורשה וכור', אל תיקרי מורשה אלא מאורסה, שיש זיקה שבבחינת אروسין הקיימת בין כל אדם מישראל ובין חכמת התורה. וזהו מכח מה שלמים להעובר כל התורה כולה בעודו ברחם אמו, מבואר באגדתא דנדזה (ל:), ועיי' במאמר לימוד המלאך. אך לנודיל התורה יש יותר קשר מאשר אירוסין, ושיקותו והתקבותו עם התורה היא בבחינת נשואין. דעינו בעל כאשתו, ואשה כבעלה (גמי' סנהדרין כח): לא שייכא אלא בנשואה ולא באروسה. וכן נראה פשוט שדעת הרא"ד הידועה שהבעל לגבי אשתו חשיב כבעל דבר, ולא סתם קרוב הפסול לעודת (בסוגיא דפלגין דברא, בסנהדרין י). עי"ש בחיה הרין) לא שייכא אלא בנשואה ולא באروسה. דבנשואין חלה התמצגות הנשומות בין שני בני הזוג, בבחינת והיו לבשר אחד, עד לאחר מכן מות נושאון ביחס, האחד כבר יכול להרגיש היאך יgive השני, והיאך יחשוב השני — אפילו מבלי לשאלו, כי כבר למד להכיר ולהבין את נשמת ברזגו⁷. וכן הדבר בת"ח גודל המופלג בתורה, שכבר למד להכיר את "נשמת" התורה, והוא כבר אתו בבחינת נשואין, שלפעמים כתובא לפניו שאלה בהלכה, יכול כבר להרגיש בלבו מה יהיה הפסק — אפילו מוקדם שוויינו רוחינו ורוחחיהם. וכך אמר רבנו. שאצל הגאניזם המופלגים

ו' (10) ש' 12/6/2012

שחו גдолי הוראה, תמיד היה להם איזו הרגשה בבחינת "מושכל ראשוני" בוגר לפסק, ורק עיניו בסוגיות א' ב' לבס את נטיית הדעת של הרגשותם דמייקרא, ולא שיעינו מחדש בהמשך כל הסוגיא והסיקו מסקנותם לדינה מכח הסוגיא.⁸ וכן מסופר על החת"ס, ז'ל,⁹ שאמר פעם לבנו הכת"ס בצעירותו, כשהשאלו פעם אוזות אחת מתשובותיו שערך בחפazon לאחד מגдолי הרבניים, שהלא הראות שהביא לסבירתו לא היו כ"כ מקרים, והשיבו החת"ס, שלדעתו העיקר אכן בהוראותיו הוא המושכל הראשון שלו, ואפילו אם אין ראויות מקרים — אין בכך כלום. עיי רמ"א לוי"ז (סוף סי' קט"ז) שיש למורה הוראה לפסק הלהה עפ"י נטיית דעתו אפילו במקום שאין לו ראיות ורוכחות

לכך מן הגמ'!¹⁰

ועי פרשיי לפ' תצוה בקשר לצורת האפוד שכתב, לא שמעתי, ולא מצאת בבריתא פירוש תבניתו, ולבי אומר לי וכו'. ומקשים העולמים (ע"ד הוצאות) בקשר לדברי רשיי הניל, היאך נמשך רשיי בכאן אחרי מה שלבו אמר לו, והלא הוא עובר בזה על הלאו דלא תתוורו אחריו לבבכם וכו', לננות אחר מה שלבו אמר לו. ושמעתני מזה מ אדם גדול,¹¹ שמי שקיים בנפשו מקרה שכותב כתוב על לוח לבך (משל ז'ג), ואשר ע"י כך נהפק לבו ללב תורה, בתמזגו עמה בבחינות נשואין, וככ"ל, אויהין דلغבי דיidi ליתא להז איסורא דלא תתוורו אחריו לבבכם, ולפיכך רשאי היה רשיי לננות אחר לבו, כי כבר נהפק לבו להיות לב של תורה.

... והענין הוא כי שמוט קדושים *

מכח ⁹⁴ אירו אותן האותיות מאבני החשן אל עיני הכהן השואל במשפטם ⁹⁵. ומה של, כי כאשר שאלו מי יעלה לנו אל הכנעני בתחלת להלחם ⁹⁶, היה הכהן מכונן בשמותיהם אורים והairo לעיניו אותיות יהודת וויאד ⁹⁷. מלוי, ועיין משמעון ולמד' וזה מאברהם בתוב שעל דעת בותינו ⁹⁸, או שהארה פעם אחרית נגד עיניו הא' מה יהודת, וגבה כאשר אותן האותיות מארות אל עיני הכהן עדין לא ידע סדרין, כי מן אותן האותיות אשר סדרו מהן יהודת יעלה היה אפשר להעשות מהם הווי הדר עלייה או הדר עיליה, ותיבות אחרות רבות מאד, אבל היו שם שמות הקדש אחרים נקראים תמים. מכח היה לב הכהן תמים * בידיעת עניין אותן האותיות שהairo לעיניו ⁹⁹, כי באשר כיוון בשמות האורים והairo חזר מיד ומכוון בשמות התומים ועודם אותן האותיות לעיניו ויבא לבו שבחורים יהודת יעלה, זויאת מדרגה מדרגת רוח הקודש, היא למטה מן הנבואה ומעלה מבט קול שימושים בה בית שני לאחר שפסקה הנבואה ופסקו אורים ותומים כמו שהזכירו רבוינו ². וא"

והנה אצל חנה נאמר, "ויתען חנה ותאמר לא אדוני אשה קשת רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתעי" (שםואל א' א, טו). בפירוש רשיי, בדפוסים ישנים, היה כתוב זה הלשון "לא אדוני, שרחה", והמדפיסים האחוריונים השמיטו את המלה "שרחה". ואני מצאתי בדף יישן שהיתה מוקף תיבת "שרחה" בסוגרים. ושמעתני בילדותי מפי אבא מורי הרה"ג הצדיק זצ"ל, ששמע בשם הגרא ביאור נפלא על זה.

איתא בוגمرا על מקרה זה, "לא אדוני וכו', לא אדון אתה בדבר זהה, ולא רוח הקודש שורה عليك, שאתה חוסدني בדבר זהה. איך אמא רמי הכי אמרה ליה, לא אדון אתה, לא אויך שכינה ורוח הקודש גבך, שדנתני לך חובה, ולא דנתני לך זכות" (ברכות לא, ב). ותמונה, וכי דוקא מי שהשכינה שורה עליו ויש לו רוח הקודש צריך לדון לך זכות.

ואם הכוונה שכוון שיש לו רוח הקודש והשכינה שורה עליו, היה לו לדעת שהיא איננה שכינה, רק אשה קשת רוח, וכי הנביאים צריכים לדעת הכל. הלא יהושע אמר בחתא העגל "קול מלכמת במחנה", וכן אמרין במסכת שבת (ס"ד, א) שאמר משה לפקודי החיל במלחמת מدين, "שמע חזרתם לקלוקלים הראשונים, אמרו לו לא נפקד ממנו איש", הוי אומר שמשה חמד בחם במה שלא היה בהם. והנה באמת גם על עלי יפה, וכי לא הכיר את חנה אשת אלקנה, ונחשבת משבע הנביאות (מגילה יד,

(16)
ט'ב

(12) כה'ג
כ'ג

(13) ג'ט
ג'ט

ט'

ט'

6

ו והנה במדרש שמואל רבתי איתא "כשרה, רבקה ורחל", והכוונה שגם הן היו עקרות וחתפלו על בניים. אבל גם על דברי המדרש קשה, למה צריך למשל "כשרה רבקה ורחל"³¹.

ויש לומר על פי דברי הרמב"ן הנ"ל. ונראה דמה שאמרו חז"ל (יומה עא, ב) שאין נשאלין אלא מלך ולמי שהציבור צריד בו, הוא רק באורים ותומים של הכהן הגדול, אבל באפוד בד היו שואלים כל מי שידע השמות והיתה רוח הקודש שורה עליו. לכן כאשר ראה עלי את חנה שהיא מדברת על לבה, ורק שפתיה נעות וקולה לא ישמע, והוא היה מכירה שהיא מהנשים הצדיקיות, לכן תמה מאי על זה, והיה חף מאי לדעת מה זה. רשאל באורים ותומים שלו, ויצאו בולטים או מאירים האותיות "הכשר", והוא צרףם למילת "scracha". לכן כתיב "ויחשבה עלי לשכרה" (שם א, יג), ויאמר לה "עד متى תשתכרין הסירי את יינך מעלייך" (שם א, יד).

ענתה לו חנה "לא אדוני" (שם א, טו), לא אדון אתה בדבר זהה, ולא רוח הקודש איכא גבץ לצרף האותיות כחרואתם האמתיים. כי צירופם האמתי הוא "כשרה", ככלומר שאני אשה קשת רוח עקרה, המתפללת על בניים, כשרה אמנו [כמו דאיתא במדרש הנ"ל]. אס-כך למה דנתני לכף חובה, לצרף האותיות לומר שהחרואתם "scracha", ולא דנתני לכף זכות שהחרואתם הוא "כשרה", ככלומר, שאני עקרה. ובמדרש הוسيפו יותר ביאור "כשרה רבקה ורחל".

זהו שפירש רש"י ז"ל "לא אדוני אשה קשת רוח אנכי, כשרה. והוא דבר נפלא מאד"³²

(קול דודי, לר' יהושע הלוי ביינושבץ מקובנה, ורשא תרס"א, בקונטרס קול יהודה מהגר"י הלווי ליפשיץ אב"ד מערעטש, מפני אביו הג"ר אליעזר ליפמן, שקיבל תורה מתלמידי הגרא - ראה אבי היישבות ע' 548)

רש"י דברים פרק כה פסוק יח

(יח) אשר קרד בذرך - לשון מקרה. דבר אחר לשון קרי ווטמאה, שהיה מטמאן במשכב זכור. דבר אחר לשון קור וחומ, צנק והפשירן מרתיחתך, שהיו כל האותיות יראים להלחם בכם ובא זה וחתמלו וחראה מקום לאחרים. משל לאמבטיו ורותחת שאין כל בריה יכולה לירך בתוכה, בגין בליעל אחד קפץ וירד לתוכה. אף על פי שנכחה, הקרה

אותה בפי אחרים:

(16)

שורות תשומת והנוגנות בסדר

ונראה לבאר בזה שעיקר טומאת עמלק "אשר קרד" שהכל מקרה, ואפלו אחרי הניסים והנפלוות

הගלויים שהיו ביציאת מצרים, באו הם שהיר בעלי כישוף, ואמרו שהכל שקר והכל מקרה, ובכחות עין כישוף הכתשו פמליא של מעלה, וטומאה זאת למחוק רשם יציאת מצרים שניגן לחזרות עולם, נמשך והולך עד היום הזה, וכן אטומאת עמלק, וכל מה שמכחיש בהשגת הבורא תמיד הוא עין עמלק, הינו לרובות פריצי עם ישראל וככובאו בזוה"ק. ובפורים כשקוין המגילה ושמותיהם בהנס, אף שא הכל היה דרך סכע ואלקתו יתח"ש فعل בזרך נסתה, והוא מורה להיפך מעמלק שטוענים שיש לך מקה בעולם.

(4)

(17) מועדים ומנים בקסטה

לטעת בלב אדם טפַק שאפשר שלא יוכל עוד אלף יותש והיתר נח הצער גוץ, וכן כי הפלחים תחילו לשור שאפשר להכחיש נסائم הנדרות הזרוא יתיש-וילוות נור ואומר שחויזם מבערים; לconi מלחתה לה, גמלעם והרין סה הצער גוץ מדור דר, און שטן שלם וכטאו שלם צד שיט שטן מכרת, ומברא טהו ושוש בנות נגידו טולק ונדאמט טבי שום והווש לאל הנטאים שלטן וזרוחין זדור אויר דר, ובבאת טשייה זדקין זוכת ליפטן ובלאות, ולא יזקודה שיטן שטן וכרת וטולק ונשאו רבקת בה נחטט לבת חזק גיסב כי יש לתאריך טאר בכתנת מטה זו, און בוניה הטער סאן ברבי הווש וגינה, רק מביאו דבר הרוברט באנו לדור מסעט המטה להורות.

1 | אונג בבדרי הרבה מבואר שמיינך קחבה מה' בוכירה יהוא להשריש לבניינו שנאה ולערל אבתו, וביזטר ביאר בטחים (מ"ע קפיט) שהמצוה לשנוא אותו בכל צע וכיר לא תהלש שבאו מהחר מנגשות טאריך האון ור' ע"ש דיטר, ומברא דברי שבחת והכזה מה' לשנוא אותו ודנמת השנאה בעת היא שארבו 6 | לנ' ק' ישאר אצלייט לביח דר אויר דר, וברוי בה נמלאים מאזקיט וקשה לקיט מצה וו הילכנת רך נאה דשרוש המזוזה ויעלה מבני שומ שחש הסמואה בעטלם, חתלו לבר לבניין נולש נכסט פגלאות בתירם, ואלולא כת נשאר לבניין צד הים אומגה קבעה בלב שוקביה מה' העולם כתו שאליט בעניין במכרים, הם קורח לבני ואמהה עד שההוויל לחלה שעזץ מקה בעטלם, מטהה ז' שורש מונח הקדמוני שוחחיל

(18) רשי' שמות פרק ז פסוק טז

יד על כס יה - זו של הקב"ה חרומה לישבע בכיסאו להיות לו מלחמה ואיבה בעמלק עולמית, ומהו כס, ולא נאמר כסא, ואף השם נחלק לחיצי, נשבע הקב"ה שאינו שמו שלם עד שימושה שמו של עמלק כלו, וכשימה שמו יהיה השם שלם והכסא שלם, שנאמר (תהלים ט ז) האויב תמו חרבות נצץ, זהו עמלק שכותב בו (עמוס א יא) ועברתו שמורה נצץ, (תהלים שם) וערים נתשת אבד זכרם המה, מהו אומר אחרי (תהלים ט ח) וזה לעולם ישב, חרי השם שלם, (תהלים שם) כון למשפט כסאו, חרי כסאו שלם:

א. אסתור פרק ג פסוק ז

בחדש הראשון הוא חדש ניסן בשנת שתים עשרה למלך אחשורי הפל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחידש שנים עשר הוא חדש אדר